

Alex Donovici

ILUSTRĂII DE

Leonid Gamărt

COMOARA lui BEN

pe care o poate găsi
orice copil

CUPRINS

Capitolul 1

Uriașa pasiune a micului căutător	7
---	---

Capitolul 2

Prietenul imaginar cu chip de rege	14
--	----

Capitolul 3

Zvonul despre o misterioasă comoară	20
---	----

Capitolul 4

Întâlnirea cu primul Păstrător al Comorii	24
---	----

Capitolul 5

Fermierul, timpul și cartofii.....	34
------------------------------------	----

Capitolul 6

O surpriză neplăcută și apoi plăcută	40
--	----

Capitolul 7

Ziua cea mare	49
---------------------	----

Capitolul 8

Comoara	52
---------------	----

CAPITOLUL I

Uriașă pasiune a micului căutător

Dragi copii,

Trebuie să știți, de la bun început, că până la finalul acestei povești Ben va găsi o comoară.

În al doilea rând, vreau să vă spun că oricare dintre voi, fată ori băiat, poate găsi o comoară cel puțin la fel de mare.

Veți afla din această carte cum puteți ajunge la ea.

Cine e Ben?

Să vi-l prezint:

Băiat (bineînțeles, doar îl cheamă Ben), zece ani, clasa a patra, cu părinți iubitori. Locuia într-o căsuță foarte drăguță, nici prea mare, nici prea mică, și mergea la o școală din apropiere. Era un pic dolofan, părul săten și ciufulit îi intra mai tot timpul în ochii căprui și avea pistriu pe față. Cu colegii se înțelegea bine, pentru că era un băiat prietenos. Dar avea un singur prieten adevărat. Care nici măcar nu era foarte adevărat. Veți vedea puțin mai târziu la ce mă refer. Învăța... binișor, dar nu-i plăcea grozav de mult nicio materie. Ar fi putut avea cele mai bune calificative, dar nu prea își dădea interesul, deși era un băiat tare intelligent. Nici acasă nu făcea prea multă treabă; le spunea părinților, de fiecare dată când îi cereau câte ceva, că e foarte ocupat și îi ruga să-l înțeleagă.

Nu, nu era un copil lenes, era respectuos și își iubea până la cer părinții. Dar sufletul și mintea îi erau mereu ocupate cu altceva. Veți afla un pic mai târziu despre ce e vorba.

Ba nu, vă spun acum.

Comorile. Ben iubea comorile. Îl fascinau, îl fermecau, îi umpleau gândurile ziua și visele noaptea. Ben citise tot ce-i căzuse în mâna despre comori găsite în pământ sau pe epavele unor corăbii scufundate acum sute ori mii de ani, în adâncul mărilor și oceanelor. Știa totul despre comoara faraonului Tutankamon găsită în Valea Regilor, despre tezaurul descoperit de doi țărani la Pietroasa, în România, sub un butuc de viță-dvie, sau despre tonele de aur și argint găsite în epava corabiei Nuestra Señora de Atocha, scufundată în 1622. Lingouri grele de aur și argint, bijuterii neasemuite, pietre prețioase, monede cu chipuri de regi, pe toate le vedea cu ochii mintii.

Ben știa totul despre cele mai importante comori descorerite de oameni, precum și despre cele care nu fuseseră găsite încă. Cum ar fi legendara comoară a Templierilor; ori cea a dacilor, pe care regele lor Decebal ar fi ascuns-o înainte de a se sinucide, ca să nu-l prindă viu romanii. Și mai erau încă multe, multe altele despre care Ben știa aproape tot ce se putea ști.

Însă Ben nu se mulțumea să citească doar legende despre comori ascunse, ci începuse deja căutările. Da, aşa cum auziți. În fiecare zi, după ce-și făcea temele, Ben ieșea afară și săpa după comori. Unde? Păi... unde credea el că ar putea găsi o comoară.

Să ne înțelegem: comorile nu se ascund aşa, oricum. Adică la întâmplare. Nicidcum. Comorile se ascund în locuri speciale, ca să poată fi găsite mai târziu. Spre orice comoară te poartă niște indicii. Orice comoară are, deasupra ei, niște semne. Sau însemne. Poate fi un copac bătrân cu scorbură sau un bolovan

mare cu formă ciudată. Comorile pot fi găsite în funcție de constelații, pe lângă râuri ori chiar în ele, la răscruce de drumi, sub castele ori prin cimitire. Cu comorile din corăbii scufundate e mai greu... Trebuie găsite însemnări vechi ori hărți de navigație întocmite acum sute de ani, de căpitaniii acestor corăbii. Fie ei și pirați. Lucruri complicate la care Ben nu putea spera. Așa că începuse căutările pe uscat.

Și când spun „uscat“, mă refer la faptul că săpase prin mai tot cartierul. De obicei, săpa seara, ca să nu-l vadă lumea. Căutările lui erau secrete. Oriunde găsea un loc în care să ar fi putut ascunde o comoară, începea să sape. Săpa până făcea

bășici la palme, se umplea de pământ din cap până în picioare, dar tremura de fericire când găsea ceva. Pentru că spera să dea de urma unei comori. Însă de fiecare dată găsea doar câte un ciob vechi de sticlă spartă, un dop de bere, de suc sau, în cel mai bun caz, vreun bănuț. Însă nu unul vechi, dintr-o eră de mult uitată, ci monede de care avea și el în buzunar.

Vecinii se întrebau ce se întâmplă, cine face acele gropi și movile de pământ în cartierul lor. Apăruse chiar zvonul că o cârtiță uriașă, cea mai mare din lume, își face de cap pe acolo. Întâmplarea ajunsese chiar să fie relatată la jurnalul unei televiziuni locale, iar o vecină, doamna Beti, declarase că văzuse cârtița-monstru:

— Am văzut-o bine! (îi spusese ea reporterului). Avea un singur ochi, care arunca raze luminoase, și un singur dintă, mare cât o lopată. Foarte ciudat, nu am mai văzut aşa ceva!

Cel mai probabil, doamna Beti (care purta ochelari cu lentile groase ca fundul unui borcan) îl văzuse pe Ben purtând pe cap casca specială cu lanternă și săpând cu lopata pe care-o primise cadou de ziua lui.

Da, de ziua lui ceruse lopată, sapă, lupă, o sită de cer-nut pământul și soluții de curățat obiecte din aur ori argint. Părinților le fusese destul de greu să cumpere toate aceste obiecte, căci nu costau puțin. Dar făcuseră un efort pentru fiul

lor iubit, care la cei zece ani ai lui
avea un singur vis:

acela de a găsi o comoară. Părinții nu-l descurajaseră niciodată, pentru că nu credeau că e periculos ceea ce face. Însă, într-o zi, Ben a venit la ei cu o rugăminte:

— Mama, tata, vă rog mult, mult, mult de tot să îmi cumpărați ceva.

— Ce, Ben?

— Știu că nu o să-mi luați...

— Ben, spune-ne, poate reușim să-ți cumpărăm ce-ți dorești...

— Bine. UN DETECTOR DE COMORI!

— Ce e ăla, Ben?

— De fapt, se numește detector de metale. E un aparat special care are o coadă lungă și o chestie rotundă în vârf, pe care o ții deasupra unui petic de pământ, aşa, cam la o palmă de el, și care țiuie dacă în pământ e îngropat argint sau aur.

— Și cât costă un... detector de felul ăsta?

— Păi... câteva sute de lei. Sau... de euro. Îmi luați unul?

Părinții oftără.

— Nu, Ben, nu putem să îți luăm. Nu acum. Costă prea mult și noi nu am găsit încă vreo comoară. Cu banii pe care îi câștigăm la serviciu trebuie să trăim toți trei, să avem grija de casă și să mergem uneori în câte o vacanță. Știm că visezi la comori, ți-am luat lopata și lupă, dar... ajunge. Nu o să dăm sute de lei pe un detector cu care, cel mai probabil, vei mai găsi câteva dopuri vechi de bere. Ne pare rău, nu insista!

Ben nu a insistat. Știa prea bine când poate să insiste și când nu. Acum chiar nu era cazul. Dar s-a întristat. Era sigur că, dacă ar fi avut un detector, ar fi putut găsi o comoară. Sau poate două. Și apoi ar fi avut bani să caute câte comori voia. Să-și ia o barcă, o bicicletă nouă, patine cu rotile sau... nu... nu patine, un skateboard meseriaș. Le-ar fi dat bani și părinților lui să meargă în concediu. Nu fuseseră cam de multă vreme. Sau să-și plătească la bancă... cum zicea mama... a, da, ratele pentru casă! I-ar fi dat bani tatălui său pentru

a-și cumpăra un ceas nou, căci îl purta încă pe cel al bunicului. I-ar fi dat bani și mamei lui pentru a-și cumpăra niște haine frumoase de la mall și brățără, dacă ar fi vrut. Poate o casă mai mare, ca să aibă și un câine. Sau doi. Acum nu puteau avea câini, pentru că aveau o curte prea mică.

Dar fără un detector de metale, toate acestea erau doar dorințe ce nu s-ar fi îndeplinit niciodată.

Ben se retrase întristat în camera lui, se așeză pe pat și privi pereții plini cu articole despre comori decupate din ziare și reviste. Erau și povestiri despre pirați, hărți de căutare desenate chiar de el, ori relatări despre blesteme ce i-ar putea urmări pe cei care descoperă averi de mult uitate. Da, e adevărat, se spune că cele mai mari comori sunt apărate de blesteme. Iar dacă cineva le găsește și vrea să le scoată de unde au fost ascunse, nu-i va fi deloc bine. Dar deloc!

— Tadadadam-pam-paaam! Măria Sa, Regeleee! Ce-i, tinere cavaler, ce te supără? se auzi o voce răgușită venită parcă de dincolo de timp.

Voceea venea, de fapt, de pe un dulap. Dulap pe care stătea Sig.

CAPITOLUL 2

Prietenul imaginar cu chip de rege

Sig e prietenul adevărat-nu-foarte-adevărat de care v-am spus mai devreme și de care poate ați și uitat. Adevărat-neadevărat în sensul că era prietenul imaginar al lui Ben, aşadar nu chiar real. Sig apăruse în viața băiatului într-o seară în care el simțise că nimeni nu-i înțelege cu adevărat pasiunea pentru comori. Nici chiar părinții lui, care zâmbeau îngăduitor ori de câte ori le povestea ceva despre vreun tezaur. Sig avea un chip foarte interesant. Fața lui era, de fapt, cea a unui rege care trăise prin anii 1600 și care apărea pe niște monede de aur numite ducați. Regele se numea Sigismund, dar lui Ben îi era mai ușor să-i spună Sig. De sub coroana încărcată de nestemate îi sclipeau ochii pătrunzători de rege care a văzut multe. Sub ochi trona un nas nu tocmai mic, urmat de o mustață stufoasă și de o barbă și mai și. Corpul lui Sig era, de fapt, un lingou din aur spaniol, nu mai mare decât un penar îngust. Lingoul nu se vedea însă pentru că era acoperit cu o frumoasă haină regală. Picioarele și mâinile lui erau lăntișoare de aur, mai exact lanțuri, pentru că nu erau foarte subțiri. Mâinile se terminau în mănuși elegante făcute din mătasea cea mai fină, iar picioarele în cizme de călărie. Din cauza acestor mâini-piciori-lăntișoare, Sig zângănea de câte ori se mișca, iar Ben s-a speriat atunci când a apărut prima dată, crezând că e o fantomă. Pentru că, poate

nu știați, dar unele fantome au și lanțuri grele de metal, pe care le târasc după ele. Zăngănitușul lui Sig era însă unul vesel.

Deși nițeluș răgușită, vocea îi era tare blândă. Asta l-a liniștit imediat pe băiat. Și ascundea multă înțelepciune. Ceea ce era firesc, având în vedere că îi aparținea unui rege puternic, în

vârstă de aproape 500 de ani. În atât timp înveți multe, știi multe.

Există însă și o problemă. Prietenul imaginar a lui Ben adormea brusc, uneori chiar și în timp ce vorbea. După o vreme se trezea că și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și vorbea mai departe. Se pare că i se întâmplase asta și în timpul unei bătălii tare importante. Adormise pe cal, în fruntea oștii lui, chiar când se pregătea să atace inamicul. Era o minune că nu-l atinsese nicio sabie sau săgeată, iar când se trezise, bătălia era deja câștigată și toți ostașii îl aclamau.

O altă treabă interesantă era că de fiecare dată când apărea, se anunța singur spunând:

— Tadadadam-pam-paaam, Măria Sa, Regeleee!

Și abia apoi începea să vorbească. Probabil aşa se obișnuise de pe vremea când era rege cu adevărat, iar apariția lui era anunțată de servitori. Iar prin „Tadadadam-pam-paaam“ încerca să imite sunetul trompetelor ce răsunau în sala tronului atunci când apărea el.

Acum, ochii aurii ai fostului rege îl priveau sclipind de curiozitate, iar după tradiționalul „Tadadadam-pam-paaam!“, întrebă:

— Ce te supără, tinere cavaler?

— Părinții mei nu mă înțeleg.

— Părinții tăi te vor înțelege întotdeauna mai bine decât oricine din întreaga lume și te vor iubi aşa cum nu te mai poate iubi nimeni. Să nu uiți asta niciodată. Sunt cei mai buni prieteni ai tăi, ar face pentru tine orice, oricând.

— Tu ești cel mai bun prieten al meu!

— Eu sunt un prieten imaginar și am apărut pentru că aveai nevoie de mine. Atunci când mintea și sufletul tău se vor liniști, voi dispărea.

— Nu vreau să disperi! Niciodată!

— Toți plecăm atunci când ne vine vremea, mai devreme ori mai târziu. Dar rămânem în sufletele celor pe care i-am iubit și ale celor care ne iubesc. N-a venit însă vremea mea.

— Comorile nu dispar! Sunt găsite chiar și după sute de ani!

— Poate uneori ar fi mai bine să nu fie găsite. Să fie lăsate să se odihnească la fel ca aceia cărora le-au aparținut. În spatele fiecarei comori este multă muncă, uneori cinstită, alteori nu prea. Și, în unele cazuri, chiar și lucruri necurate. Nu vrei să știi ce sunt în stare să facă unii oameni pentru aur. Parcă le ia mințile. Câteodată fac lucruri îngrozitoare.

— Dar de ce e rău să găsești o comoară care nu mai aparține nimănui? Devii foarte bogat și fericit! Poți să îți iezi orice vrei!

Sigătăcu preț de câteva clipe.

— Nu aurul e cea mai mare bogăție. Și de prea puține ori aduce cu adevărat fericirea. Nici argintul, nici diamantele. Există multe alte comori mult mai importante pe care... Sfоор, sfоор, sfоор...

Regele începu brusc să sforăie.

— Sigătăcu, trezește-te!

— Le vei descoperi pe rând și îți vei da seama de asta.

Regele se trezi la fel de brusc precum adormise și-și reluă ideea că și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Totuși, de ce spui că părinții tăi nu te înțeleg? Despre ce e vorba, tinere cavaler?

— I-am rugat să îmi cumpere un detector de metale.

— Ce e un detector de metale?

— Un aparat modern, folosit în special pentru căutat comori ascunse sub pământ. Când trece peste un obiect din aur ori argint, scoate un sunet ascuțit.

1010588

— Aaaa, știu, drăcia aia mi-a făcut urechile să țiuie de multe ori...

— Să-ți țiuie ție urechile?

— Păi, sigur. Ori de câte ori cineva găsește cu un detector de metale un ducat de aur cu chipul meu pe el, îmi țiuie urechile. Nici nu poți să-ți închipui cum mi-au țuuit într-o zi, când a fost găsită o oală în care se aflau peste o sută de ducați cu chipul meu. Înfiorător. Și ce au spus părinții? Îți cumpără?

— Nu îmi cumpără, au spus că e prea scump!

Sig tăcu din nou. Apoi spuse:

— Pot să îi înțeleg. Trebuie să se gândească la toate. La fel faceam și eu pe când eram rege. Împărteam banii din vistierie în funcție de priorități.

— Ce-s acelea priorități?

— Lucrurile de care e nevoie în primul rând într-un regat sau într-o simplă casă. Lucrurile de care au nevoie oamenii să supraviețuiască: mâncare, haine, lumânări pentru iluminat, lemne pentru căldură...

— Noi nu avem nevoie de lumânări decât pentru tort.

— Pentru că aveți electricitate, noi nu aveam.

— Nici de lemn, decât pentru grătar!

— Pentru că vă încălziți cu sobe care ard gaz sau de la căldura din calorifere.

— Care vine uite-așa și ne încălzește casele!

— Nimic nu vine „uite-așa“, părinții tăi plătesc pentru căldură. Cineva muncește ca să o producă, iar acel cineva trebuie plătit pentru munca lui.

— Dar tu aveai comori întregi în vistierii, nu-i aşa? Și puteai să plătești tot ce voiai cu ele!

— Nu, nu aveam comori întregi. De fapt aveam, dar fiecare bănuț ascunde în spatele lui muncă. Multă muncă. Bănuții

nu cresc din pământ, nici prin pomi, nici nu plouă cu ei. Aurul e scos din munți ori din râuri, apoi topit, turnat în forme și modelat de meșteri pricepuți. Așa apar monedele sau bijuteriiile. Muncă, muncă și iar muncă. Încearcă să îi înțelegi pe părinții tăi. Dacă nu-ți cumpără un detector de metale, nu o fac pentru că nu vor, ci pentru că banii pe care-i au trebuie cheltuiți pe alte lucruri de care aveți mai multă nevoie. Și să nu uiți niciodată că ei se gândesc, în primul rând, la binele tău.

În acel moment se auziră bătăi în ușa camerei lui Ben. Sig dispără într-o clipită, ca un nor de fum împrăștiat de o pală de vânt.

CAPITOLUL 3

Zvonul despre o misterioasă comoară

— Sunt aici... spuse Ben.

Pe ușă intrară mama și tata. Se așeză lângă el, pe pat.

— Ben, ne pare rău că nu putem să îți îndeplinim această dorință, pur și simplu nu...

— Înțeleg, le răspunse Ben repede, încercând să zâmbească, există alte priorități.

Părinții lui se priviră uimiți. Oare de când știa Ben ce înseamnă „priorități“ în ceea ce privește banii?! Apoi îi spuseră:

— S-ar putea totuși să existe o soluție. E mai mult un zvon, o poveste misterioasă, o legendă... dar cine știe.

„Zvon, legendă, poveste misterioasă?!” Ochii lui Ben se făcură mari de curiozitate. Toate aceste cuvinte îi înflăcărau imaginația.

— Îmi spuneți? Vă rooog!

Mama și tatăl lui schimbară o privire cu subînțeles.

— E vorba despre o comoară.

Ben amuți, iar fața i se albi. Nu mai putea să spună nimic.

— Nu e o comoară foarte valoroasă, însă, dacă o găsești, e suficient de mare să-ți poți cumpăra din ea detectorul de metale.

Lui Ben îi reveni culoarea în obrajii odată cu vocea.

— Dar cum s-o găsesc dacă nu am detector? De unde să știu unde trebuie să sap după ea? Sau e în vreo peșteră, în vreun tunel secret dintr-un castel vechi și părăsit?

— Indicii, Ben, spuse tatăl său zâmbind. Există niște indicii care ne pot conduce la ea. Așa spune legenda. Indicii pe care le au ... Uite, am emoții că-ți spun asta, nu știu dacă e bine...

— Te rog, te rog, te rog, spune-mi!

— Bine... Există niște Păstrători ai Comorii. Oameni care-i păstrează secretul de sute de ani. L-au aflat de la părinții lor, care, la rândul lor, l-au aflat de la bunici, și tot aşa. În primul rând, trebuie să-i găsești pe acești Păstrători ai Comorii. Ei îți-ar putea oferi indicii care să te conducă spre ea. Însă o vor face, spune tot legenda, doar dacă îndeplinești niște sarcini. Un fel de misiuni.

— Dar cum pot să îi găsesc pe acești Păstrători ai Comorii?

— Nu-ți va fi ușor, dar știm că ești inteligent și o vei putea face. Sunt oameni absolut normali; nu au voie să iasă în evidență, pentru a păstra secretul cât mai bine. Trăiesc printre noi, deși noi habar nu avem cine sunt ei cu adevărat. Poate sunt chiar aici, în cartier. Un lucru e clar, sunt oameni valoroși. Gândește-te la asta, aşa vei găsi indicii care să te conducă spre ei. Ai câteva zile de vacanță, te poți ocupa de asta! îi mai spuse mama și îi făcu cu ochiul.

Ben le sări în brațe și îi strânse tare-tare. Era o seară minunată, magică, fermecată, plină de mister, iar părinții îi erau alături. Îl ajutau să își urmeze visul, să caute o comoară.

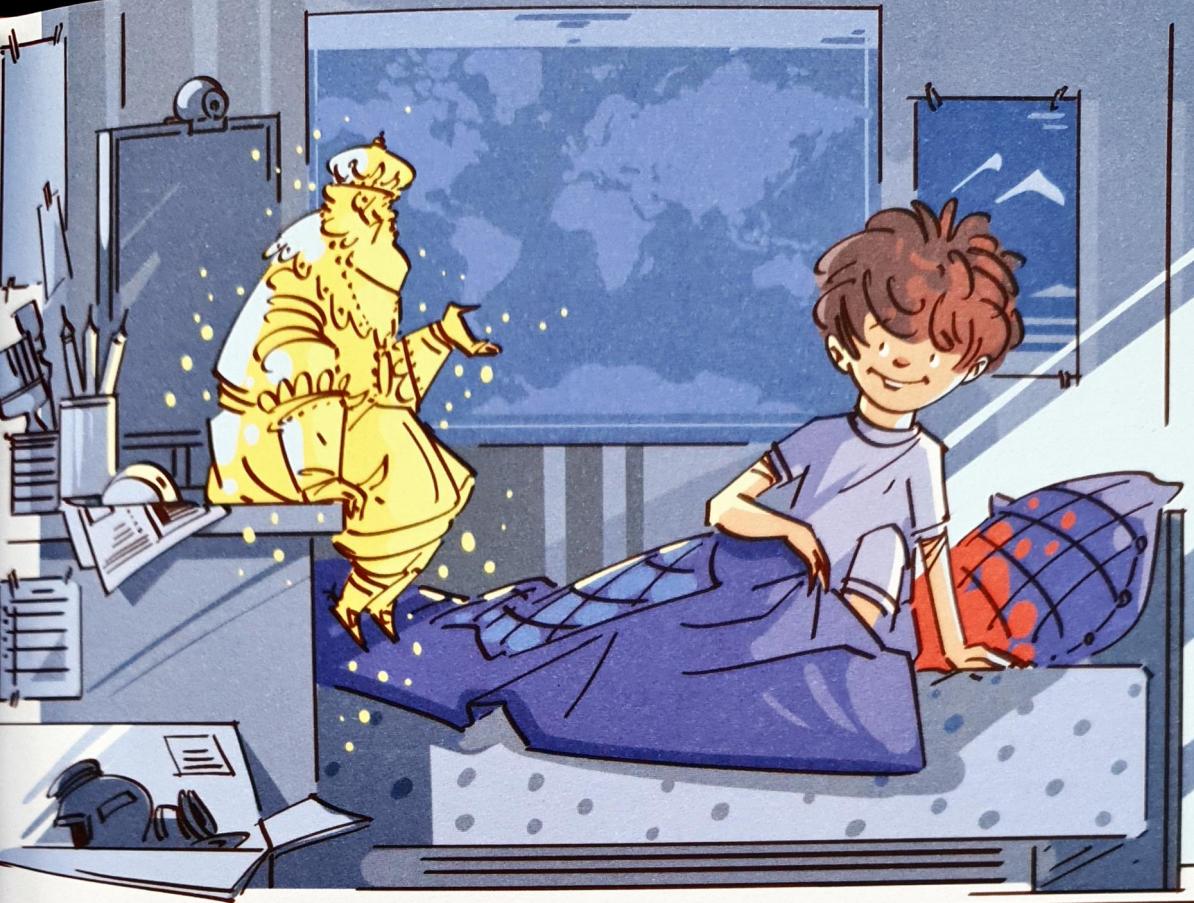
De fericire, abia dacă a reușit să adoarmă în noaptea aceea. La un moment dat, auzi zângănit de lăncișoare de aur.

— Sig, unde ești?

— Pe biroul tău, răsunse vocea fostului rege. Tadadadam-pam-paaam, Măria Sa, Regeleee!

Ben îl văzu imediat, căci Sig arunca sclipiri calde, aurii, în razele blânde ale lunii ce se strecurau pe fereastră.

— De luni încep să caut o comoară! Există undeva, pe aproape, o comoară suficient de mare ca să-mi pot cumpăra din ea un detector de comori ce mă va ajuta să găsesc și alte comori! Iar părinții mei îmi dau voie să o caut; ba chiar mi-au dat și sfaturi despre cum să o fac!

— Ți-am spus că părinții îți vor fi întotdeauna alături indiferent despre ce e vorba. Poate uneori nu îți dai seama, sau poate o vor face într-un fel care ție și te va părea nepotrivit. Mă bucur pentru tine, dar nu uita ce ți-am spus: există comori mult mai prețioase decât aurul! Îți vei da seama cât de valoroase sunt atunci când vei da de ele. Noapte bună, Ben!

— Noapte bună, Sig!

CAPITOLUL 4

Întâlnirea cu primul Păstrător al Comorii

Luni dimineață, Ben stătea în fața unei vitrine mari, plină ochi de lucruri vechi. Statuete, bijuterii, evantaie din fildeș, bibelouri de porțelan, obiecte din argint, monede vechi și ceasuri. Fiecare obiect avea o etichetă cu numele și prețul. Deasupra intrării și pe vitrină scria cu litere foarte elegante, scoase parcă dintr-o carte veche, „Magazin de antichități“.

Băiatul știa prea bine ce înseamnă antichități. Obiecte vechi. Și, de obicei, valoroase. Știa foarte bine și ce înseamnă „antichitate“. Adică acum foarte mult timp, acum mii de ani, pe când existau comori uriașe.

Ben ajunse în fața magazinului aflat în clădirea veche, cu etaj, după ce se gândise tare mult la ce îi spuseseră părinții:

„Păstrătorii Comorii sunt oameni valoroși.“

Mai spuseseră că ar putea locui chiar în cartierul lor. După ce s-a gândit la toți vecinii pe care-i văzuse vreodată și la mese-riile lor, ajunse la concluzia că magazinul de antichități e locul cel mai potrivit pentru un Păstrător al Comorii. Dacă avea atâtea lucruri de valoare, păi, era și el un om valoros, nu?! Ben îi auzise de multe ori pe alții vecini vorbind despre el. Despre proprietar. Mai degrabă șușotind. Dacă ar fi fost să îi credă, proprietarul era un bătrân ursuz. Adică morocănos, supărăcios, certăret.

MAGAZIN de ANTICHITĂȚI

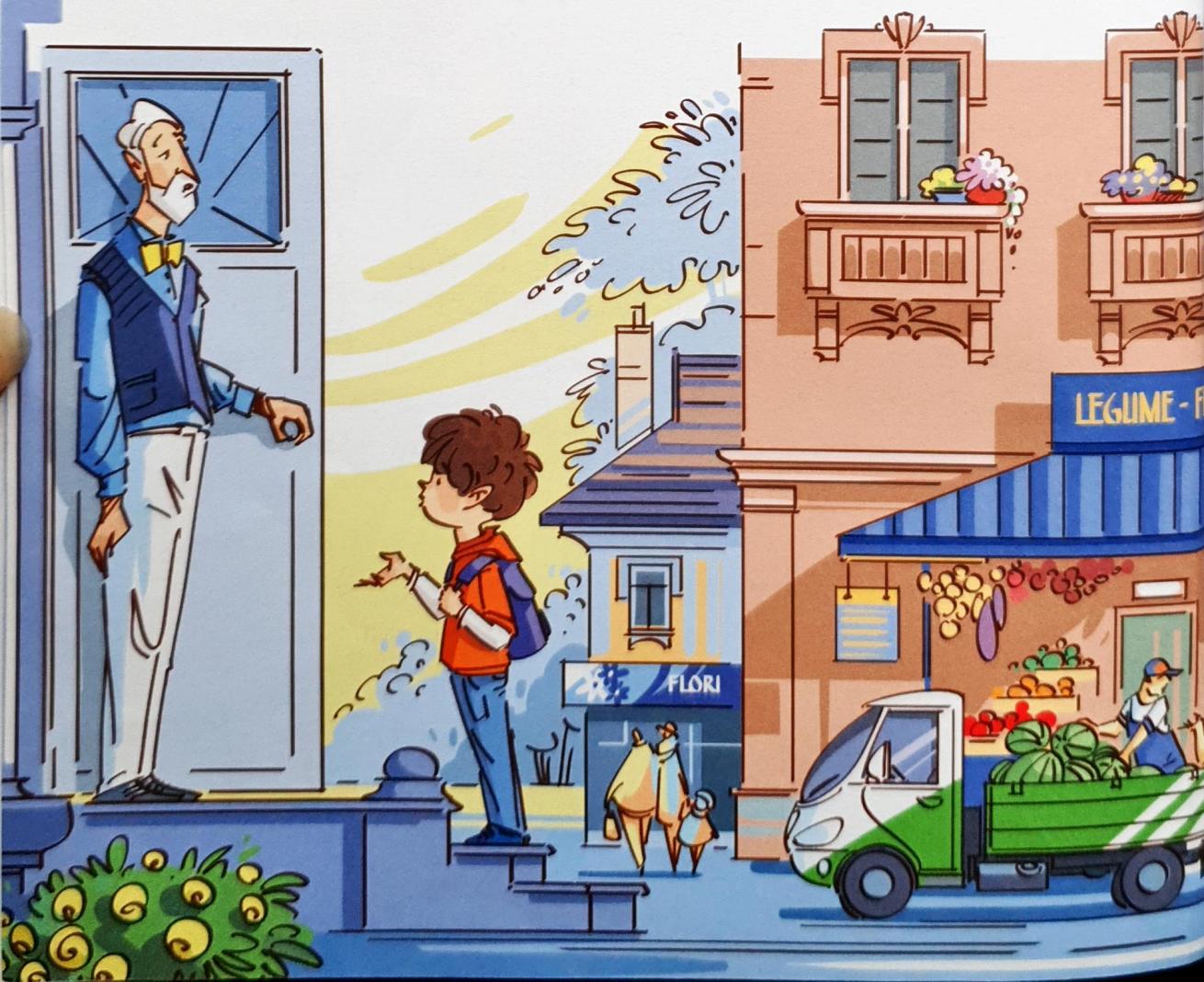
MAGAZIN
de
ANTICHITĂȚI

„Oare aşa o fi?“ se întrebă Ben. Nu avea de ales. Trebuia să afle. Era clar că acolo avea cele mai mari şanse să dea de un Păstrător al Comorii, că doar n-o fi fost doamna Beti, cea care purta ochelari cu lentile groase, una dintre ei...

Băiatul se apropie de intrare. Lângă uşă, pe perete, era o sonerie. Deasupra ei, pe un cartonaş mic, scria: „Stabiliţi o întâlnire dacă vreţi să vizitaţi magazinul.“ Ben avea mari emoţii. Mari de tot. Degetul îi tremură când apăsă pe butonul soneriei, iar în difuzor se auzi un sunet prelung: ȚÂÂÂRRR!

Imediat, o voce slabă, parcă şoptită, răspunse:

— Cine e?

Băiatul își adună puterile și curajul, dar răspunse cu o voce la fel de slabă:

— Bună ziua, sunt Ben și aş vrea să... să... să vă vizitez magazinul!

— Desigur, Ben, cobor în două minute. Te rog să mă aștepți.

După fix două minute, ușa magazinului se deschise, iar în pragul ei apăru un domn în vîrstă.

„Tare bătrân trebuie să fie...“, gândi Ben.

Părea să aibă vreo nouăzeci de ani, deși nu era deloc gârbovit. Avea părul pieptănat cu cărare într-o parte, iar ochii foarte albaștri. Cum e cerul într-o zi de primăvară, când nu e pic de nor pe el. Purta cămașă albastră cu papion galben, pantaloni albi de stofă și vestă bleumarin. Era foarte elegant, ca și când urma să plece la o întâlnire importantă sau la un bal. Iar ursuz nu părea deloc, cel puțin la prima vedere. Chiar îi zâmbi lui Ben cu amabilitate.

— Bună ziua, tinere. Mă numesc Alfred, cu ce pot să te ajut? întrebă el.

„Acum ori niciodată“, își spuse Ben. „Dacă nu-l conving să mă ajute, pierd orice sansă de a găsi vreodată o comoară. O să îi spun adevărul!“

— V-am mințit, vă rog să mă iertați. Nu am venit să văd magazinul, ci pentru că simt că sunteți unul dintre Păstrătorii Comorii. Așa cred eu. Vă rog să mă ajutați să găsesc comoara. E tot ce îmi doresc. Sunt gata să fac tot ce-mi cereți ca să aflu măcar un indiciu care m-ar putea conduce la ea.

Imediat ce termină de vorbit, răsuflă ușurat. Na, c-o făcuse și pe asta!

Domnul Alfred îl cercetă cu mare atenție și îi zâmbi din nou.

— Vrei să intri în magazin?

— Îmi pare rău, nu pot deocamdată, nu vă cunosc. Dacă sunteți de acord să mă ajutați, o să îi întreb pe părinții mei dacă îmi dau voie, și apoi voi reveni. Sunteți, într-adevăr, un Păstrător al Comorii? Mă veți ajuta să-o găsesc?

— Da, tinere, sunt. Și te voi ajuta. Apreciez faptul că ai fost sincer cu mine, chiar dacă la început ai spus că vrei să vezi magazinul. Sinceritatea este una dintre cele mai importante calități ale oamenilor, iar ție ți-a deschis drumul spre comoară. Te felicit și pentru faptul că ai fost prudent și nu ai intrat în magazin atunci când te-am invitat. Mulți oameni nu sunt ceea ce par, ceea ce vor să arate lumii. Să nu ai încredere deplină decât în cei pe care ajungi să îi cunoști bine. Vezi tu, există oameni deosebiți, speciali, care trăiesc o viață simplă, iar ceilalți nu știu cât de valoroși sunt de fapt. Dar există și oameni care vor să le arate tuturor că sunt buni, când de fapt au un suflet întunecat. Oameni periculoși. Ai trecut și acest test. Spune-le părinților tăi că sunt de acord să te conduc spre ceea ce cauți. Apoi întoarce-te la mine. La revedere, Ben.

După ce termină de vorbit, închise repede ușa magazinului. Abia atunci Ben simți că-l lasă picioarele de emoție. Dar și de bucurie. Stătuse de vorbă cu un Păstrător al Comorii, unul adevarat, în carne și oase! Un păstrător al unei comori adevărate! Avea o șansă să o găsească și era hotărât să facă orice pentru a descoperi indiciile.

Fugi acasă, pentru a le spune părinților ce s-a întâmplat, iar apoi se întoarse într-un suflet la magazin.

Când intră, ochii i se făcură mari de mirare. De afară, din fața ușii, magazinul părea mic. Nu era însă deloc aşa. Ba chiar era foarte mare, cu multe încăperi. Și toate erau pline de obiecte care de care mai frumoase. Pereții erau acoperiți cu tablouri mai mari sau mai mici, luminate discret. Mobile

vechi, sculptate cu mare măiestrie, erau așezate din loc în loc pe covoarele pufoase, de culoare vișinie, ce acopereau podelele din lemn. Pe măsuțe și etajere, precum și în vitrinele de sticlă, fuseseră aranjate bibelouri fine și obiecte din argint sau chiar din aur. Sculpturi făcute în marmură, lemn sau metal înfățișau regi, zei, eroi și ființe reale ori fantastice. Ben remarcă un minunat cufărăș făcut din lemn, care avea o încuietoare de metal. Exact aşa își imagina el că arată cuferele în care sunt păstrate comori, doar că acesta era cam micuț. Iar din tavane atârnau candelabre cu mii și mii de piese de cristal, ce aruncau lumini scânteietoare în întregul magazin. Mirosea a noblețe, a principe, a iubire pentru frumos, a istorie, a multă muncă și pasiune, iar de undeva se auzea muzică de operă. Ben se simțea ca într-un castel. Sau într-un fel de peșteră a lui Aladdin, dar mult mai frumos aranjată și cu obiecte mai elegante.

Domnul Alfred îl lăsă să se bucure de tot ce vede. Apoi, cu vocea lui șoptită, spuse:

— Ben, comorile sunt de greu de găsit. Prea puțini le descoperă din noroc. Ești pregătit să începi căutarea?

— Da, sunt! răspunse Ben entuziasmat.

— Bine. Iată atunci ce trebuie să faci ca să găsești indiciile. Aici, în cartier, sunt trei Păstrători ai Comorii. Vei ajunge la cel de-al doilea Păstrător al Comorii doar dacă duci cu succes la capăt sarcina pe care îți-o voi da. și există două condiții. Prima: să îndeplinești sarcinile pe care le primești. Cu multă seriozitate și cu atenție. Orice detaliu e important. Să nu uiți asta. Detaliile fac diferența între lucrurile bine făcute și cele făcute doar aşa, de mântuială.

A doua condiție este să nu întrebi nimic legat de sarcini. E posibil să îți se pară ciudat ceea ce te vom pune să faci; să crezi că nu are nicio legătură cu găsirea comorii. Dar nu e aşa.

La finalul zilei, dacă îl-ai îndeplinit sarcina cu succes, îți voi da două plicuri. Unul te va duce spre al doilea Păstrător al Comorii, iar pe celălalt te rog să îl dai părinților tăi fără să îl deschizi. Dacă îl deschizi, vei pierde orice șansă de a mai găsi comoara. Iar comoara nu e departe de tine, aş putea spune că e chiar sub nasul tău. Oricine o poate găsi, orice fată, orice băiat. Începem?

— Da, să începem! exclamă Ben fericit. Ce trebuie să fac?
— Urmează-mă.

Bătrânul îl conduse spre partea din spate a magazinului, unde începea o altă cameră, mult mai mare. De fapt, nici nu era o cameră, ci un depozit. Plin ochi cu lucruri vechi, prăfuite, acoperite de pânze de păianjen, rugină sau resturi de frunze uscate. Păreau luate dintr-o groapă de gunoi, nu alta. Ori din pivnițe, beciuri sau poduri vechi, unde fuseseră abandonate cine știe când.

— Ben, te rog să cureți obiectele de acolo, îi spuse domnul Alfred și îi arătă o cutie mare, din lemn, plină ochi cu obiecte ce păreau din metal, dar erau tare murdare. Aproape negre. Ia fiecare obiect în parte, continuă el, și curăță-l bine de murdărie și praf cu o perie moale. Apoi șterge-l cu grijă cu o cârpă umedă în soluția aceea de curățat. Grijă, răbdare și atenție. Să nu ratezi niciun milimetru, să ai mare grijă la detaliu. Cheamă-mă când ai terminat totul, să văd ce ai făcut.

Lui Ben nu îi venea să credă ce aude.

„Ce legătură pot să aibă niște fierătanii vechi cu comoara pe care o cauțeu?“ se întrebă nedumerit. „Oare sunt inscripționate indicii pe ele? și dacă șterg praful, găsesc indicațiile? Litere pe care trebuie să le combin ori... coordonate de pe vreo hartă?“

Dar cum nu putea să-l întrebe nimic pe bătrân, se puse pe treabă. Munci foarte mult, pentru că obiectele erau multe și

pline de murdărie. Însă la un moment dat se petrecu o minune. Cu cât curăța mai bine obiectele, cu atât devaneau mai strălucitoare. Minunate, grozave, scânteietoare. Toate erau din argint, iar după vreo câteva ore de periat, șters și frecat, străluceau ca Sig, prietenul lui imaginar din aur. Erau acolo linguri, lingurițe, furculițe, polonice, solnițe și zaharnițe, degetare, sfeșnice, cuțite de tăiat plicuri, brățări și inele. Fuseseră lucrate cu multă pricepere, împodobite cu modele fine, gravate în argintul nobil. Oare asta să fie comoara? Nu... nu avea cum. Trebuia să se mai întâlnească cu încă doi Păstrători ai Comorii până la găsirea ei... Oftă și îl chemă pe domnul Alfred să vadă ce făcuse.

— E bine, Ben, te-ai descurcat bine, ai trecut cu succes de prima probă. Îți mulțumesc pentru ajutor și, uite, îți ofer cele două plicuri. Pe primul te rog să îl deschizi mâine-dimineață. Vei găsi în el adresa celui de-al doilea Păstrător al Comorii. Iar pe acesta te rog să îl duci părinților tăi. Dar să nu îl deschizi!

— Mulțumesc, domnule. Dar... nu am aflat nimic. Așa e? Nu știu nimic... Habar nu am unde e comoara!

— Te înșeli, Ben. Ești deja pe drumul spre comoară, chiar dacă nu îți dai seama. Ai încredere în ceea ce îți spun. Mâine-dimineață ești așteptat de al doilea Păstrător al Comorii. Te așteaptă la ora 8 fix. O seară bună și succes pe mai departe. Nu uita! Seriozitatea și atenția la detalii te vor ajuta să obții ceea ce îți dorești.

Ben mulțumi și plecă spre casă. Le înmână părinților cel de-al doilea plic și le povesti tot ceea ce făcuse. Le spuse însă și că se îndoia să fi ajuns mai aproape de găsirea comorii decât la începutul zilei. Ei îi răspunseră doar cu un zâmbet, îl îmbrățișară și îi urără noapte bună. Chiar înainte de a adormi, auzi clinchet de lăncișoare și vocea răgușită a bătrânlui rege:

— Tadadadam-pam-paaam, Măria Sa, Regeleee! Cum a fost, tinere cavaler, ai aflat ceva?

— Nimic! îi răspunse Ben. Deși primul Păstrător al Comorii spune că sunt deja pe drumul spre comoară.

— Știe el ce știe, ai încredere. Îți dau un sfat: gândește-te bine la tot ce ai făcut pentru el. Cu siguranță a fost important, dacă ai trecut probele. Ca să nu-ți mai spun că... sfooor, sfooor.

Sig adormise în mijlocul frazei. Iar Ben nici nu mai încercă să-l trezească, pentru că îi era și lui somn și avea nevoie de odihnă. Urma o nouă zi, cel puțin la fel de importantă. Oare cine o fi al doilea Păstrător al Comorii? Și ce sarcini îi va da?

CAPITOLUL 5

Fermierul, timpul și cartofii

„Strada Speranței, numărul 17, Domnul Honorius.“

Atât scria pe biletelul din plicul pe care Ben îl deschise emoționat a doua zi, dimineața.

„Al doilea Păstrător al Comorii se numește Honorius?“

Uau, ce nume interesant. Poate e vreun nobil cavaler. Face parte din vreun ordin secret, din cel al Templierilor sau dintr-altul la fel de misterios!“

Imaginația începu să-i zburde din nou și își rugă tatăl să-l ducă acolo cu mașina. Îi dădu biletelul cu adresa.

— Hm, interesant! zise tata. E undeva la marginea orașului. La ce oră te aşteaptă?

— La 8 fix.

— Aoleu, e trecut de 7 și jumătate, să ne grăbim, avem ceva de mers până acolo.

— Lasă, tată, ce mare lucru dacă întârziem un minut-două! spuse Ben. Si plecară.

Ieșiră din oraș. Clădirile erau din ce în ce mai rare, dar erau tot mai multe culturi de legume, lanuri de cereale și livezi de fructe. La un moment dat, văzură o fermă în fața căreia era o căsuță poștală pe care scria: „Strada Speranței, nr. 17, ferma familiei Honorius“.

„O fermă?!“ se întrebă Ben. „Domnul Honorius nu e un cava-ler, ci un... fermier? Cum poate fi Păstrător al Comorii când el are grijă de vaci și culege mere?!“

Ben era total bulversat, nu mai știa ce să înțeleagă. Tata îi dădu pachețelul cu mâncare pregătit de mama, îl pupă pe frunte și îi ură succes. Băiatul intră în curte, se îndreptă spre ușă și sună la sonerie.

Îi deschise un domn la vreo cincizeci de ani. Destul de scund și îndesat, cu obrajii bucălați și roșii, mustăcioară sub nasul rotujor și cheliuță. Purta o cămașă în carouri suflecată la mânce și pantaloni largi cu bretele.

— Bună dimineața. E 8 și 2 minute, ai întârziat. Probabil ești Ben. Te aşteptam la 8 fix.

— Mă iertați, bună ziua... Ferma dumneavoastră e destul de departe de casa noastră, am făcut mult până aici...

— Dacă ar fi fost foarte important pentru tine să ajungi la ora stabilită, ai fi avut grijă să te trezești mai devreme și să pleci încoace la timp. E ușor să găsești motive atunci când întârzii undeva, dar e mai greu să fii punctual, nu-i așa? Of, punctualitatea e tot mai rară, mai adăugă fermierul.

— Aveți dreptate, recunoscu Ben plecând rușinat capul. Îmi cer scuze, nu se va mai întâmpla.

— Scuzele sunt acceptate. Intră, tinere, azi avem multe de făcut. Îți-am pregătit niște haine de lucru.

Intrără în bucătăria mare, care arăta ca o cabană. Totul era făcut din lemn și piatră. Pe un perete trona un uriaș șemineu. Pe o poliță din piatră, Ben observă un obiect foarte delicat, care nu se potrivea deloc cu restul lucrurilor din bucătărie: o clepsidră. O privi lung și își dădu seama că probabil e foarte veche. „Și foarte valoroasă“, se gândi el.

Domnul Honorius îi întinse o salopetă și o pălărie de soare cu boruri largi, împletită din paie, iar apoi îl conduse în spatele casei. O bucată mare de pământ pe care nu creștea nimic se întindea în fața lor.

— Iată, Ben, sarcina ta. Curăță bine de paie și mărăcini tot pământul pe care îl vezi aici. Apoi, cu ajutorul unei lopeți, sparge bulgării mari de pământ. Fă-i mărunți, mărunți, apoi greblează tot pământul. După ce l-ai pregătit astfel, sapă sănțuri nu foarte adânci, cam de o palmă, dintr-o parte în alta.

În sănțuri să pui cartofi din coșurile de acolo. Așază-i unul câte unul, cam la treizeci de centimetri distanță unul de celălalt. Apoi acoperă-i cu pământ, ia furtunul și udă întreaga grădină. O să-ți ia câteva ore. Uite și o sticlă cu apă rece, ca să-ți potolești setea. Munca la fermă nu e ușoară. Spor la treaba!

Ben ce era să zică?! Nu avea voie să zică nimic. Știa prea bine regula. Dar se întrebă la ce l-ar putea ajuta săpatul, greblatul și îngroparea cartofilor. Mai ales că erau niște cartofi piperniciți, aproape stricați, din care crescuseră un fel de antene colțuroase. Parcă erau cartofi extratereștri.

„Stai! M-a pus să sap tot câmpul pentru că, probabil, comoara e ascunsă pe aici pe undeva... Și nu vrea să-mi spună unde este, aşa că trebuie să o descopăr eu, săpând la întâmplare! Asta e! Sau... Ba nu... El e doar cel de-al doilea Păstrător al Comorii! Mai e unul... Pe cuvânt că nu mai înțeleg ce e cu sarcinile astea. Dar mai bine să fiu atent, poate că îmi voi da seama pe parcurs despre ce e vorba.“

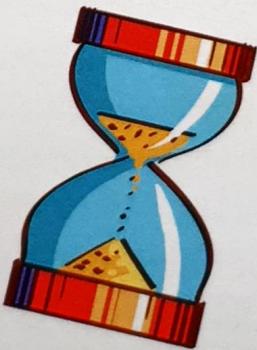
Cum nu avea vreme de pierdut, începu să strângă mărăcinii, mărunți pământul cu lopata, îl greblă și săpă șanțurile. Apoi puse cu grijă cartofii, aşa cum îl sfătuise fermierul. La final, stropi întreaga grădină cu apă din belșug. Era obosit și însetat. Bău cu poftă apă din sticlă și anunță că a terminat sarcina.

Domnul Honorius privi îndelung întregul câmp, apoi se uită la ceas și spuse:

— Te-ai mișcat bine, Ben. Bine și repede. Văd că ai învățat de undeva să faci lucrurile bine, temeinic. Vezi tu, pământul e plin de comori, și nu mă refer numai la aur și argint. Ceea ce ai făcut tu astăzi e foarte valoros. În plus, ești pe drumul spre cea mai importantă comoară. Da, cred că a venit timpul să o găsești.

Total nedumerit, Ben plecă spre casă ținând în mâini alte două plicuri. Pe primul îl dădu părinților, aşa cum era regula, iar din al doilea află, a doua zi dimineață, cine era al treilea Păstrător al Comorii.

CAPITOLUL 6

O surpriză neplăcută și apoi plăcută

— Imposibil!!! Doamna Beti?! Cea cu ochelarii groși care a susținut la televizor că a văzut cărtița-monstru săpând în cartier?!

Ben abia se trezise, deschisese repede plicul cu adresa celui de-al treilea Păstrător al Comorii și nu-i veni să credă ce vede.

— Tadadadam-pam-paaam! Măria Sa, Regeleee! Cine-i doamna Beti? întrebă Sig curios.

— O vecină, locuiește chiar pe strada noastră. Într-o seară am căutat o comoară lângă gardul ei și m-a văzut săpând. Dar a crezut că sunt o cărtiță uriașă, aşa a zis la televizor. Știi, nu prea vede biata de ea nici cu ochelari... Nu are cum să fie ea al treilea Păstrător al Comorii!

— Ben, aparențele pot însela uneori. Să nu judeci pe cineva până nu îl cunoști cu adevărat! Poți să ai maaari surprize! Am învățat asta pe propria piele, pe când eram rege. Copilul unui crescător de porci a devenit sfetnicul meu de încredere. Deși a crescut mai mult în noroi, curățând cocina porcilor, era incredibil de isteț. Cei mai mulți nu și-au dat seama de asta, dar eu am văzut-o în ochii lui. Avea o privire foarte expresivă. La fel ca tine. Cred că și tu vei face lucruri importante în viață.

— Mulțumesc, Sig, ai dreptate. Nu-i voi mai judeca pe oameni după cum arată, m-a sfătuit asta și primul Păstrător al Comorii, domnul Alfred.

— Păi, nu degeaba e Păstrător al Comorii. Ai grija ce faci, e ultima zi. Mai ai un singur pas de făcut până la comoa... sfooor, sfooor. Bătrânul rege adormise fix aşa cum stătea, aşezat pe abajurul veiozei de pe biroul lui Ben.

Băiatul îl privi cu drag și se gândi cât de norocos e că are un prieten imaginar atât de special. Apoi o luă spre casa doamnei Beti, care stătea la doar cinci minute de mers pe jos de ei.

Ben ajunse mai devreme și se hotărî să bată la ușă fix la ora 8. Voia să fie punctual de data asta. Așa că avu timp să admire casa. În seara în care săpase după comori lângă gard nu o văzuse bine, pentru că era deja întuneric. Casa nu era mare, dar era bine îngrijită. În jurul clădirii era o grădină micuță, plină cu flori și plante aromatice, împrejmuită de un gard din lemn vopsit în alb.

Pe gard, chiar lângă portiță, se afla o cutie poștală din metal, minunat decorată cu flori și păsări. Avea culoarea roșie. Era probabil tare veche, aşa ca obiectele din magazinul domnului Alfred. Casa era acoperită cu țigle brune, ușor înnegrite de soarele și ploile ce căzuseră pe ele atâtia ani la rând, iar fiecare geam avea obloane din lemn, vosite tot în alb. Pe terasa din fața casei era un balansoar acoperit cu o păturică, iar lângă el ședea o măsuță pe care erau împrăștiate câteva ziare. Pe unul dintre ele stătea un pahar cu limonadă. Un clopoțel ce părea a fi din argint, atârnat lângă ușă de un suport din fier fixat pe perete, se mișca ușor în bătaia vântului și scotea sunete cristaline. Avea ceva deosebit. Lui Ben îi plăcu mult.

Își privi ceasul. Era 8 fix. Deschise portița, urcă pe terasă și bătu la ușa din lemn, albă și ea.

Niciun răspuns.

Bătu mai tare.

Tot nimic.

Și mai tare.

Iar nimic.

„N-o fi acasă?“ se întrebă Ben. „Ciudat... Ar fi trebuit să mă aștepte. Ceilalți doi Păstrători ai Comorii știau că voi veni.“

Dădu se plece, dar se hotărî să mai bată încă o dată. Ridică amândoi pumnii și când să-i lase cu putere în lemnul ușii, o voce blajină îl întrebă de undeva, din spate:

— Bună dimineața, pot să te ajut cu ceva?

Se întoarse repede și o văzu pe doamna Beti, care apăruse din spatele casei. În mâna dreaptă ținea o stropitoare, iar cu stânga se sprijinea de peretele casei, ca și cum încerca să-și conducă pașii cu ajutorul lui. Părul îi era alb și prins cu grijă într-un coc, la spate, iar hainele îi erau foarte aranjate. Purta o cămașă albă și o fustă. La gât îi atârna un lănțisor fin din aur cu un medalion. Era... cum se spune... cochetă, deși uda plantele în grădină. Arăta ca un adevărat Păstrător al Comorii! Ben observă că nu purta ochelari și își dădu seama că bătrâna nu vede mai nimic fără ei.

— Bună dimineața, sunt Ben și sunt pregătit pentru sarcina dumneavoastră!

— Bună dimineața, Ben! Sarcină?

— Da, da, sarcina pe care trebuie s-o îndeplinesc ca să mă ajutați să ajung la comoară. Sunteți ultimul Păstrător al Comorii!

— Drag băiat, mă confunzi! îi răspunse femeia. Nu știu despre ce comoară vorbești, n-am auzit de Păstrători ai Comorii sau de sarcini. E drept că păstrează prin casă cam multe lucruri vechi, dar nu mă pot despărți de ele. Îmi aduc aminte de oameni

și de vremuri trecute. Însă nu știu nimic de vreo sarcină pe care ar trebui să-o îndeplinești tu. Îmi pare rău, e o confuzie.

Ben se albi la față. Simți că-l cuprinde disperarea. „Cum adică nu știe nimic?! E ultimul meu pas înainte de descoperirea comorii! Nu se poate așa ceva... Ce mă fac? Am dus la bun sfârșit toate sarcinile alea degeaba?”

Nu-i venea să renunțe.

— Doamnă Beti, domnul Honorius mi-a dat adresa dumneavoastră, iar la el am ajuns trimis de domnul Alfred, cel cu magazinul de antichități. Ei sunt primii doi Păstrători ai Comorii, iar dumneavoastră sunteți al treilea! Trebuie să îmi dați o ultimă sarcină și promit că o îndeplinesc indiferent despre ce este vorba. Vă rog, încercați să vă amintiți!

— Drag copil, memoria mi-e încă foarte bună, deși văzul și auzul m-au cam lăsat. Așa cum ți-am spus deja, nu știu nimic despre vreo comoară sau despre păstrătorii ei. Îmi pare rău, crede-mă. Acum, te rog să mă ierți, mă aşteaptă o zi tare grea. Mi-am rătăcit ochelarii prin casă și, cum nu văd, nu pot să îi găsesc. Ar trebui să merg la piață pentru că nu mai am nimic de mâncare în casă, dar... mi-e imposibil fără ochelari. Abia mă învârt prin curte ținându-mă așa, de perete. Îmi pare rău, la revedere!

Ben simți că-i fuge pământul de sub picioare. Nu se putea ca acesta să fie sfârșitul tuturor căutărilor sale. Niciodată nu fusese mai aproape ca acum de ceea ce își dorea, indiferent cât de mult săpase prin cartier. Însă doamna Beti nu părea să glumească, așa că îi răspunse la salut și dădu să iasă din curte.

Apoi simți că nu putea pleca așa, pur și simplu:

— Permiteți-mi, vă rog, să vă ajut să vă găsiți ochelarii, îi ceru Ben femeii.

Nu putea s-o lase acolo, sprijinită de un zid și fără nimic de mâncare. Ochii doamnei Beti se luminară.

— Îți mulțumesc, Ben, ești un băiat cu inimă mare. Chiar aș avea nevoie de ajutor. Poftește în casă.

Ben se apropi de ea și îi întinse brațul. Bătrâna lăsa stropitoarea jos și își puse mâna pe brațul lui.

— Aveți grijă, urmează treapta spre terasă, o avertiză băiatul.

Bătrâna îi mulțumi, simplu, printr-un zâmbet.

Au căutat după ochelari mult și degeaba. Nu au reușit să-i găsească. Dar Ben a avut timp să-i admire doamnei Beti casa și să-i cunoască un pic viața. Camerele erau pline cu flori, cărți și fotografii. În toate încăperile, chiar și în bucătărie, erau zeci ori sute de poze înrămate. Cele mai multe alb-negru. Prinse de pereți ori aşezate pe rafturi, fotografii înfățișau o femeie frumoasă, îmbrăcată în halat alb, alături de copii sau bătrâni culcați în paturi de spital, aşezăți în scaune cu rotile ori sprijiniți în cârje. Femeia îi îngrijea, îi susținea, le umea fruntea sau buzele cu comprese, le zâmbea și părea că îi încurajează. Iar ei, cei din poze, păreau alinați de prezența ei. Parcă semăna puțin cu doamna Beti, dar nu, nu avea cum să fie ea. „Poate e fiica ei!“ își spuse Ben.

Când își dădură seama că nu vor găsi prea curând ochelarii, băiatul îi propuse doamnei Beti s-o conducă la piață. Avea la dispoziție toată ziua, doar părinții lui știau că e la cel de-al treilea Păstrător al Comorii. Era sigur că nu i-ar fi deranjat să ajute un om în vîrstă. La piață, doamna Beti îi încredință portofelul ei, pretextând că și-așa nu vede bancnotele fără ochelari. Ben i-a ales fructele și legumele, brânzeturile și pâinea, a plătit și a primit rest. A calculat fiecare bănuț în aşa fel încât să-i ajungă femeiei pentru tot ce avea nevoie.

Pentru prima dată văzuse ce înseamnă să ai niște bani și să cumperi din ei tot ce ai nevoie, în funcție de priorități. Nu era deloc ușor; și înțelesese mai bine de ce părinții lui nu putură să îi cumpere detectorul de metale.

Ajunsî înapoi acasă, au gătit împreună. La masă, doamna Beti îl invită pe Ben să-i vorbească despre el. Iar Ben îi povestită despre pasiunea lui pentru comori, despre părinți și școală, despre zilele petrecute cu domnii Alfred și Honorius, ba chiar și despre prietenul lui imaginar, Sig. Ciudat, dar simțea că-i poate spune orice.

Bătrâna nu a râs de el. Părea că îl înțelege.

Spre seară își luă rămas-bun de la ea, dar chiar înainte de a pleca, doamna Beti îi spuse:

— Ben, ai trecut cu succes și de ultima sarcină.

De mirare, ochii băiatului se făcură mari cât niște faruri.

— Da, eu sunt cel de-al treilea Păstrător al Comorii și mă bucur că te-am cunoscut. Ai o inimă bună, ești generos, iar toate acestea sunt comori prețioase. Uite, ai aici două plicuri. În primul e o hartă a comorii pe care o cauți. Deschide-l mâine-dimineață la 8 și vei afla unde să sapi. Pe al doilea te rog să îl dai părinților tăi fără să îl deschizi. Noapte bună, Ben.

Ben abia putu să-i răspundă la salut. Bucuria care îi invadă sufletul luă forma unui ghem ce i se opri în gât și nu-l mai lăsa să respire de emoție. După ce își pierduse speranța că va mai găsi vreodată o comoară, acum afla că a trecut și ultima probă, că există cu adevărat comoara, și promise chiar harta care avea să-l conducă spre ea.

Fugi spre casă cât de repede putu și le povesti tot părinților. Despre ce a făcut întreaga zi, despre plicuri și despre fotografiiile doamnei Beti. Mama îi spuse aşa:

— Ea era în fotografi.

— Ea?!

— Da. A fost un medic renumit, un doctor foarte bun, cel mai bun. Deși ar fi putut lucra în orice spital important dintr-un mare oraș, și-a petrecut viața îngrijind oameni sărmani. A mers chiar și pe front, în țări devastate de război, și a îngrijit răniți. A făcut foarte mult bine; sute, chiar mii de oameni îi datorează viața. Din păcate, nu a avut timp să își facă și o familie. Acum e singură și ne bucurăm că ai rămas să o ajuți. Este o persoană extraordinară, pe care toată lumea o respectă.

— Și e al treilea Păstrător al Comorii, doar mi-a dat harta!
— Și e al treilea Păstrător al Comorii, încuviințară părinții, zâmbind.

Înainte ca Ben să adoarmă, cineva îi făcu o vizită...
— Tadadadam-pam-paaam! Măria Sa, Regeleee! Bună seara, Ben!

— Bună seara, Sig! Sunt foarte fericit!
— Te cred, ai de ce! Mâine e o zi mare pentru tine!
— Cea mai mare și mai frumoasă! O să găsesc prima mea comoară! Am o hartă care mă va conduce la ea, lopată să o scot din pământ și lupă să cercetez tot ce găsesc!
— Mă bucur pentru tine, meriți să o descoperi. Dar să știi că în ultimele zile ai devenit din ce în ce mai bogat.
— Eu?! Cum?! De ce? Nu am primit nimic, nu am găsit nimic!
— Mâine vei înțelege totul. Da, va fi o zi cu adevărat impo...
sfooor, sfooor, sfooor.
— Of, măi, Sig, tot timpul adormi când ești pe punctul să spui ceva interesant! exclamă Ben.

Dar Sig nu se trezi. Iar Ben adormi și el. Buștean.

CAPITOLUL 7

Ziua cea mare

Îl treziră părinții.

— Bună dimineața!

Ben se trezi buimac și se frecă la ochi.

— Bună dimineața!

— Noi trebuie se plecăm până în oraș, avem de rezolvat o... treabă, spuse tatăl.

— Ai micul dejun pregătit pe masă, în bucătărie. Ne vedem mai târziu. Succes, sperăm să găsești ceea ce îți dorești, îi strigă mama din ușă.

„Succes să fac ce? Și de ce m-au trezit atât de devreme?“ se întrebă Ben. „Aaaa, comoara!!!“

Sări din pat și fugi la al doilea plic oferit de doamna Beti, pe care-l pusese pe birou. Îl desfăcu repede și, într-addevăr, găsi în el o hartă. Nu era o hartă veche, aşa cum văzuse în filmele și cărțile despre comori. Era o hartă nou-nouță, desenată pe o hârtie frumoasă, fină. Dar exista o explicație: Păstrătorii Comorii o făcuseră special pentru el. Pe hartă era desenată casa în care locuia el, marcată cu un X verde. De la casă era desenat un traseu marcat cu săgeți roșii. Traseul șerpuia pe lângă trotuar, trecea prin fața magazinului, a școlii la care mergea Ben și intra în parcul cartierului. Acolo ducea spre o poieniță, în

care erau desenați trei brazi. Dacă le uneai vârfurile obțineai un triunghi. și chiar în mijlocul lui era desenat un X roșu.

— Asta e, acolo e comoara! strigă entuziasmat Ben.

Se spăla repede, înfulecă în grabă ceva din ce îi pregătise mama, iar apoi își pregăti hărlețul, lopățica, mănușile de săpat și o pensulă mare. Văzuse în reportajele despre comori că aşa fac arheologii. După ce găsește ceva ascuns în pământ, curăță obiectul de praf cu ajutorul unei pensule. Își puse totul într-un rucsac, luă hărlețul într-o mâna și, cu harta în celalătă, începu să parcurgă traseul.

Nu, nu avea nevoie de nicio hartă, știa foarte bine unde trebuie să ajungă. Dar aşa fac adevărații căutători de comori, iar el voia ca totul să fie totul ca la carte. În detaliu, aşa cum învățase de la domnul Alfred.

În nici zece minute ajunse lângă brazi și începu să sape emoționat în locul indicat de hartă. Nu trebui să scoată prea mult pământ, că vârful hărlețului dădu de ceva tare. De emoție, mâinile începură să-i tremure, iar ochii i se umplură de lacrimi în aşa hal, încât nu mai vedea nimic. Își scoase repede lopățica din rucsac și începu să ia cu grijă pământul rămas pe obiectul în care lovise cu hărlețul. După sunet, părea să fie ceva din lemn. Poate era o scândură aşezată peste un vas plin cu monede. Ori poate un... Nu, nu putea fi aşa ceva... Ba da, de ce nu?! Un cufăr! Foarte multe comori erau ascunse în cufere.

Mai scoase puțin pământ și dădu de o bucată de lemn. Era o scândură. Ba nu, părea un capac. Un capac de cufăr! Nu prea mare... Aruncă lopățica deosebită și scoase cu mâinile pământul rămas pe capacul care avea și o încuietoare metalică. Un fel de cărlig foarte frumos făcut din metal, fixat bine într-un orificiu. Mirat, se gândi că mai văzuse o încuietoare exact la fel, prință pe cufărul din magazinul domnului Alfred. Cel care îi

plăcuse atât de mult. Ce coincidență bizară! Și la fel de ciudat era faptul că și acest cufăr părea a fi cam cât celălalt.

După ce înlătură tot pământul de deasupra și din jurul lui, îl scoase cu mare grijă din groapă. Nu era greu... Oare ce-o fi înăuntru?! După ce-l aşeză pe marginea gropii, scoase din rucsac pensula și înlătură de pe cufăr toate resturile de pământ și de praf.

Acum era acum! Momentul cel mare. Momentul pe care-l așteptase de atâtia ani, la care visase, pe care-l dorise și pentru care muncise. Da, toate cercetările și săpăturile lui presupuneau muncă, nu glumă. Trase aer în piept, apoi scoase cârligul din locașul lui și ridică repede capacul cufărului.

CAPITOLUL 8

Comoara

Inima îi stătu în loc, iar ochii i se înlácrimără din nou. Nu putea fi adevărat! Nu avea cum, era imposibil! Se uita la obiectele din cufăr și nu îi venea să creadă! Era o minune? Era o glumă? De coincidențe nu mai putea fi vorba...

În cufărul care arăta ca al domnului Alfred erau un clopoțel din argint, exact ca acela atârnat la ușa doamnei Beti, și o clepsidră la fel cu cea văzută pe șemineul din bucătăria domnului Honorius.

Sub ele erau două plicuri din hârtie albă. Ben scoase cu grijă clopoțelul de argint, iar apoi clepsidra și le aşeză pe iarba. Scoase și plicurile. Nu scria nimic pe ele. Îl desfăcu pe primul și mirarea i se transformă în uimire. În plic erau bani! Destul de mulți chiar... Dar, culmea, erau bani moderni, bancnote. Nu monede vechi, cum te-ai aștepta să găsești într-un cufăr îngropat între trei brazi cine știe când. Își dădu seama că acolo sunt destui bani pentru un... detector de metale.

Era bulversat. Nici nu mai știa ce simte. Bucuria descoperirii se transformase în nedumerire. Dacă atunci când deschisese cufărul și nu văzuse aur sau diamante în el fusese un pic dezamăgit, acum era din nou fericit, că găsise bani pentru ceea ce-și dorea atât de mult: detectorul de metale. Doar de asta căutase această comoară, despre care părinții îi spuseseră de la bun început că nu e prea mare, dar suficient de mare încât să-și cumpere ceea ce-și dorește, în cazul în care reușea să găsească. Dar de unde știau părinții asta?! Se uită apoi la cufăr, la clepsidră și la clopoțelul de argint. și simți cum dezamăgirea i se risipește, iar bucuria îi inundă din nou sufletul.

Își aminti cât de bine se simțise în depozitul domnului Alfred, când curățase obiectele de argint. Cu grijă și atenție transformase o mână de obiecte vechi și murdare într-o adevarată comoară strălucitoare.

Își aduse aminte cât de mult îi plăcuse la ferma domnului Honorius. Cum aerul mirosea a pământ proaspăt săpat, a frunze și a flori. Cum cântecul păsărilor și al greierilor se auzea de jur-împrejur, iar soarele îl mângâiașe bland.

Și își dădu seama că trăise ceva nemaipomenit atunci când o ajutase pe doamna Beti. Era tare mândru că fusese alături de un om special, care ajutase oameni o viață întreagă.

Da, găsise cu adevărat o comoară deosebită. Și nu se gândeau numai la banii din plic, ci și la cei pe care îi cunoscuse, la clipele pe care le trăise alături de ei.

Dar mai era un plic... Oare ce era în el? Îl deschise repede. Era un mesaj, care spunea aşa:

„Dragă Ben,

Banii pe care i-ai găsit în plic sunt câștigați de tine.“

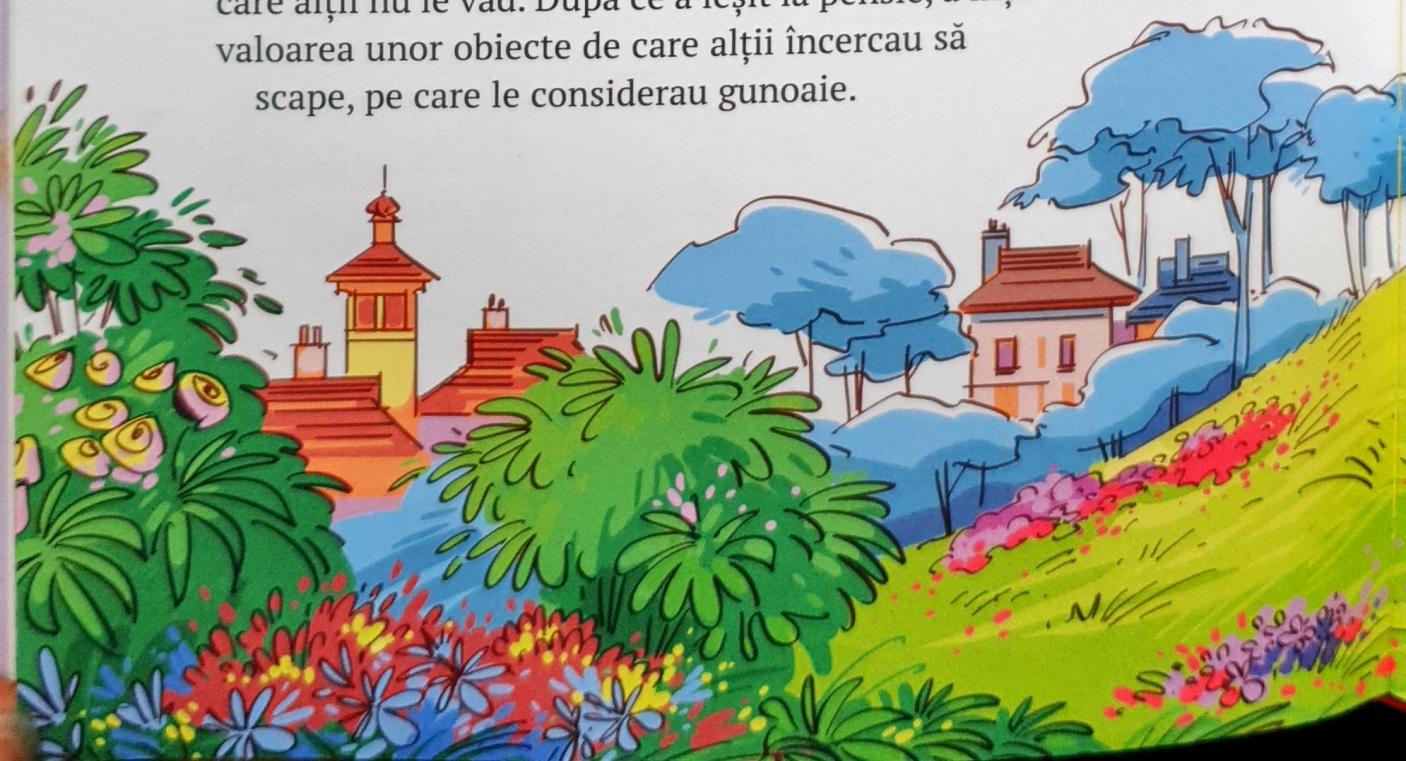
„Ce? se miră Ben. Cum adică?! Când am câștigat bani?“

Citi mai departe:

„Domnul Alfred, domnul Honorius și doamna Beti nu sunt Păstrătorii unei Comori cum ai văzut tu în filme ori ca acelea despre care ai citit în cărți. Comoara spre care te-au îndrumat ei nu e una de aur, argint și pietre prețioase. Ci o comoară mult mai importantă.

Domnul Alfred a fost un avocat foarte bun, care a salvat mulți condamnați pe nedrept. Are un har special de a vedea lucruri pe care alții nu le văd. După ce a ieșit la pensie, a înțeles valoarea unor obiecte de care alții încercau să

scape, pe care le considerau gunoaie.

Le-a salvat, le-a curățat, le-a redat strălucirea de altădată. Așa și-a deschis magazinul de antichități. Cu ajutorul lui, ți-ai dat seama ce minuni se pot petrece atunci când faci ceva cu adevarat bine. Un lucru aparent neimportant și lipsit de valoare se poate transforma într-o comoară. Pentru ajutorul pe care îl-ai dat, domnul Alfred ți-a pus bani în pliul pe care îl-ai adus nedesfăcut acasă.

Domnul Honorius este un fermier foarte harnic și priceput. El ți-a arătat cât de

important e să faci lucrurile la timpul lor, să fii punctual, și cât de valoroasă este o muncă ce poate părea neînsemnată. Din cartofii aceia mici pe care i-ai pus în pământ vor crește o sumedenie de alți cartofi, care vor hrăni mulți oameni.

Proba doamnei Beti a scos însă la iveală cea mai mare calitate a ta. Generozitatea. Este un lucru rar, un lucru de preț, o calitate a oamenilor cu suflet nobil. Doamna Beti știa că tu erai cel care a săpat lângă grădina ei, dar a vrut să te protejeze. Și nici nu și-a pierdut ochelarii. I-a ascuns pentru a vedea ce vei face, cum te vei purta. Iar tu ai fost cel care știam că vei fi: băiatul minunat cu inimă de aur.

Da, noi am pus totul la cale. Știam că acești trei oameni au nevoie de ajutor și că te vor răsplăti dacă ești serios în ceea ce faci. Am vorbit cu ei, am pus la cale probele și căutarea comori. Eram siguri că te vei simți bine, ne bucuram că vei învăța atâtea lucruri și, uite, prin ceea ce ai făcut, ai reușit să strângi suficienți bani pentru un detector de metale.

Da, Ben, ai găsit nu o comoară, ci mai multe. Un om cu adevarat bogat este un om sincer, harnic, sufletist și generos.

Tu ești un om bogat, iar noi suntem mândri de tine și te iubim până la cer.

Mama și tata.“

Când termină de citit scrisoarea, Ben simți că nu era singur acolo. Se întoarse și pe cine credeți că văzu? Mama și tatăl lui, doamna Beti, domnul Honorius și domnul Alfred erau toți acolo. Îi zâmbeau cu drag, iar Ben i-a îmbrățișat pe rând. Era fericit. Poate mai fericit decât ar fi fost dacă ar fi descoperit o ditamai comoara.

Și știți ce a făcut cu banii câștigați? I-a cumpărat mamei o brătară, tatălui un ceas, iar pe restul i-a donat unei case de copii orfani. În zilele libere a mers de multe ori la magazinul

de antichități, la fermă și a ajutat-o deseori pe doamna Beti la tot feluri de treburi.

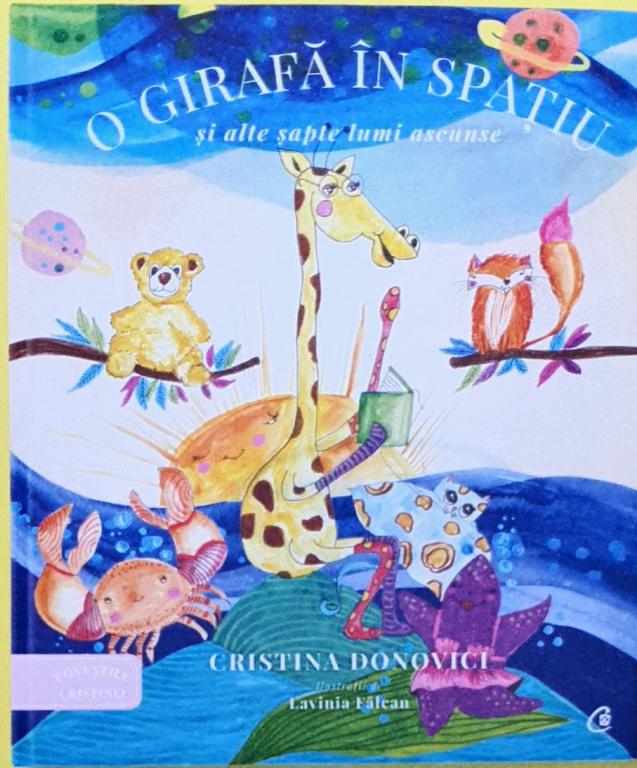
Sig? E tot prietenul lui, încă nu a venit vremea să dispară, și povestesc în fiecare seară, înainte de culcare, despre multe lucruri. Mă rog, când Sig nu adoarme din senin...

Iar de ziua lui știi ce cadou a primit?

Un detector de metale. Da, chiar dacă a învățat atât de multe și știe acum că nu banii, aurul ori argintul sunt cele mai valoroase lucruri din lume, tot visează să găsească într-o zi măcar un bănuț cu chipul lui Sig pe el.

Cu chipul Regelui Sigismund.

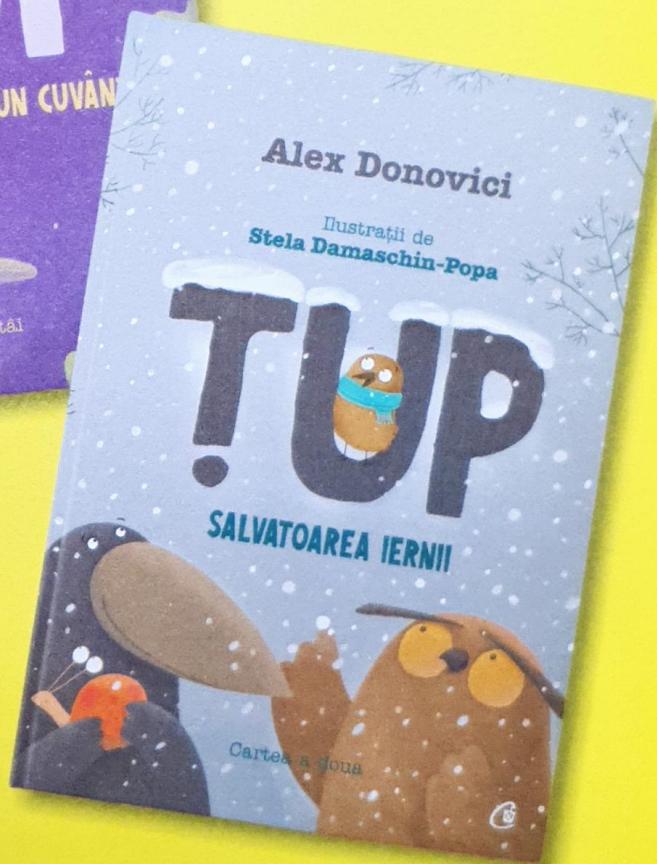
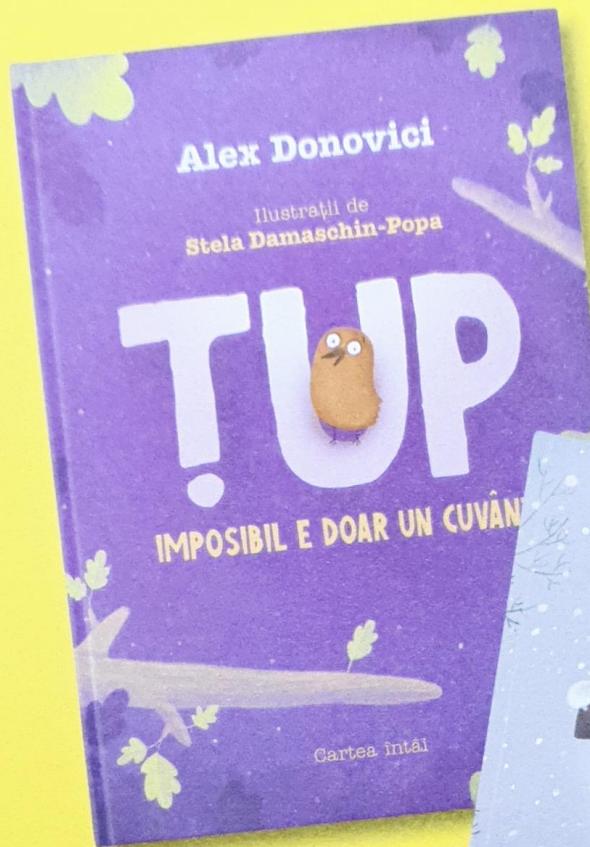

Poveștile din *O girafă în spațiu și alte șapte lumi ascunse* sunt perfecte pentru a fi citite copiilor seara, înainte de culcare. Aceștia vor adormi zâmbind și vor regăsi în vis ființele fantastice din carte.

Poveștile cuprinse în această carte sunt o invitație de a intra într-o lume miraculoasă, fermecător ilustrată, o lume populată de șoricei năstrușnici, ciupercuțe poznașe, dovleci vorbitori sau sirene jucăușe de la care copiii au mereu o lecție de învățat.

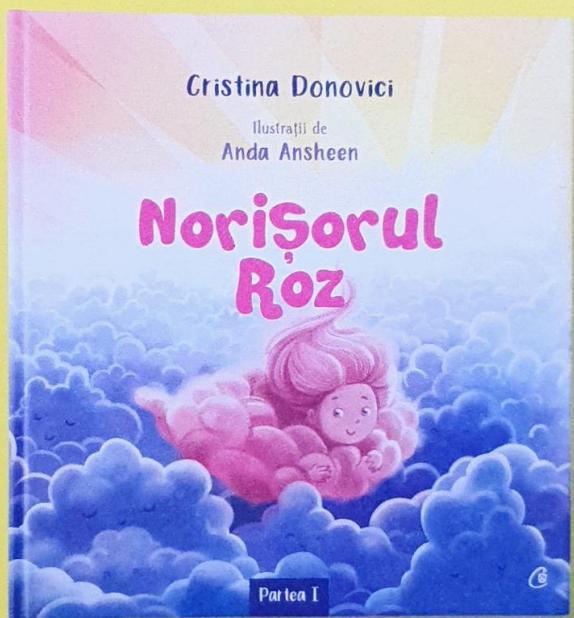
În aceste cărți prinde viață o lume întreagă, plină de personaje dintre cele mai fascinante. O veți cunoaște pe Țup și vă veți întâlni cu toți prietenii ei fantastici.

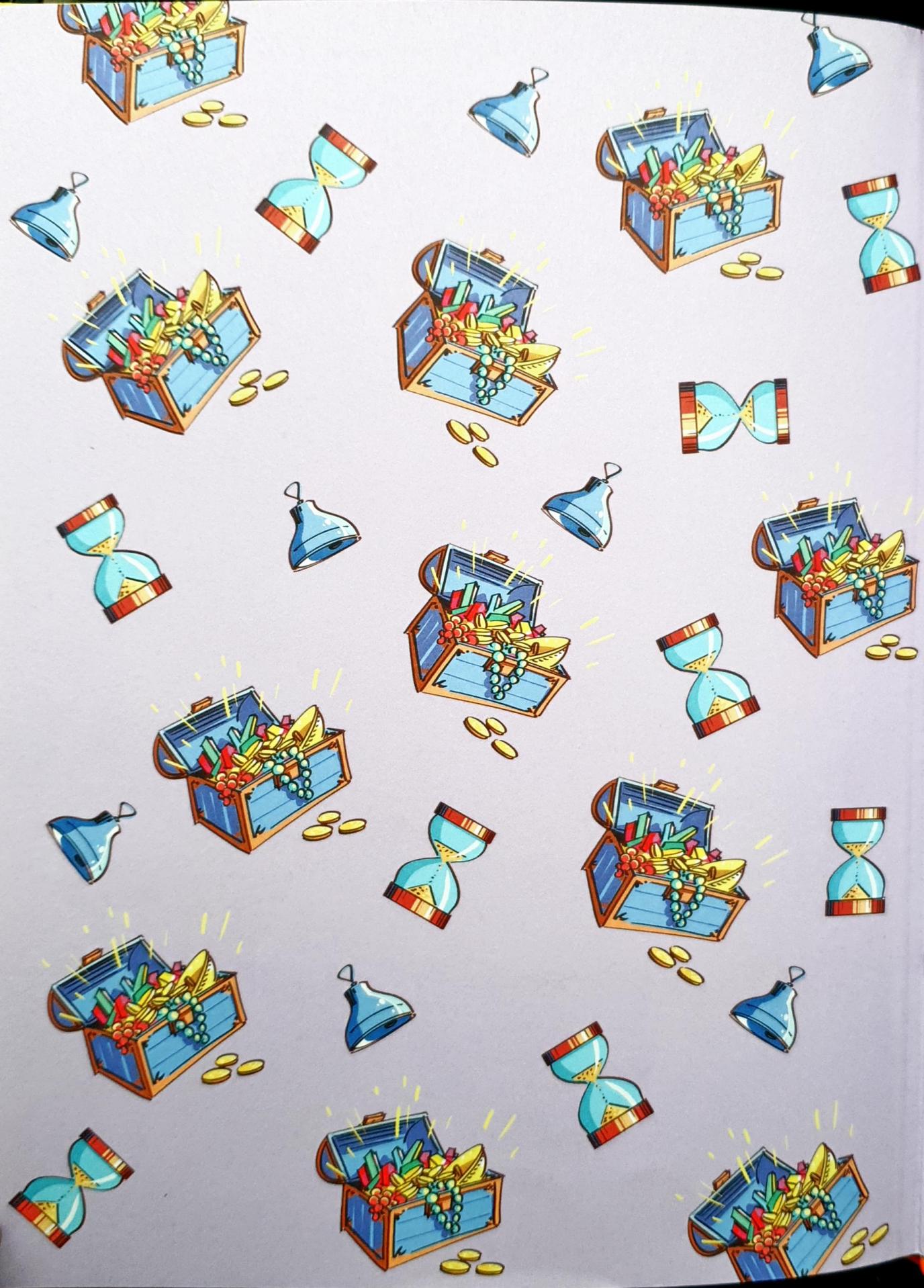
Cei mici învață de la Țup și prietenii ei să fie darnici și receptivi și să credă în ei își până la capăt: să nu acționeze împotriva celorlalți, ci alături de ceilalți, împreună cu ei. Tot de la ei aflăm că este important să nu judecăm niciodată după aparențe, să credem în noi până la capăt și să nu ne pierdem speranța.

O iarnă de povești este o carte pentru copii cu personajele dintre cele mai deosebite: fulgi de nea care visează să se topească în palma unui copil, îngeri salvați din zăpadă de fetițe, copii plecați în căutarea lui Moș Nicolae, elfi care ne dăruiesc Crăciunul. Deși este o carte pentru cei mici, *O iarnă de povești* are una dintre virtuțile specifice cărților mari, pentru că este capabilă să facă din cititorii ei oameni mai buni.

Pentru copiii mici, care se tem de întuneric, povestea Norișorului Roz este cadoul perfect. Cartea este, înainte de toate, o invitație de a păși într-o lume minunat ilustrată, plină de personaje magice, care va fermeca pe oricine îi trece pragul. Ea este, în același timp, o lecție despre importanța căutării de sine și un exemplu foarte bun că a fi diferit de ceilalți nu este deloc ceva rău, dimpotrivă.

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-0550-0

9 786064 405500